

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 3114215934
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3114215934.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpeného JUDr. Luciou Hodulovou, poverenou zamestnankyňou, proti žalovanej: S. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. námestie XXXX/XA, XXX XX J., zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom Radlinského 1718, 026 01 Dolný Kubín, o určenie popretej pohľadávky, vedeného na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 37Cbi/81/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu Trenčína zo dňa 16. augusta 2016, č. k. 16CoKR/42/2015-128, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 4. augusta 2015, č. k. 37Cbi/81/2014-102 určil, že žalobca je veriteľom inej, vymáhateľnej pohľadávky proti úpadcovi: W. I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX G. J., pôvodne podnikajúcim pod obchodným menom Ing. Juraj Klimszevský-PRIMEX, s miestom podnikania Lúčky 4433/29, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 37 280 147, vo výške 25.209,62 Eur, ktorá predstavuje istinu vo výške 18.586,88 Eur a úrok z omeškania vo výške 6.622,74 Eur zo zmluvy o kontokorentom úvere č. 1079/2009/UZ, prihlásenej do konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 38K/46/2013 prihláškou č. 2 na majetok úpadcu W. I. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX G. J., pôvodne podnikajúcim pod obchodným menom Ing. Juraj Klimszevský-PRIMEX, s miestom podnikania Lúčky 4433/29, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 37 280 147, zapísanej v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 256 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že žalobcovi náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

2. Súd prvej inštancie v prvom rade posúdil aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorá bola podľa jeho názoru daná vzhľadom na to, že tento je veriteľom pohľadávky v konkurze podľa ust. 24 ods. 1 ZKR a pasívna legitímácia žalovanej bola daná s prihliadnutím na jej postavenie ako popierajúceho veriteľa v zmysle ust. § 32 ods. 2 ZKR. V súvislosti s dodržaním všetkých zákonom stanovených prekluzívnych lehôt v rámci

konkurzného konania súd prvej inštancie dospel k záveru, že tieto boli dodržané.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobcove prihlásenie pohľadávky do konkurzu bolo čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné bolo aj popretie pohľadávky zo strany žalovanej. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou žalovanej ohľadom platnosti Zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1079/2009/UZ, zo dňa 12.10.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“), pričom podľa jeho názoru Zmluva o úvere obsahovala všetky zákonom predpokladané náležitosti, a preto došlo k jej platnému uzavretiu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že tento dôvod popretia pohľadávky žalovanou nebol preukázaný. Rovnako v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k preukázaniu tvrdenia žalovanej o spochybnení skutočného, riadneho poskytnutia úveru žalobcom, a to s prihliadnutím na dôkaz predložený žalobcom spočívajúci vo výpise z účtu dlžníka, resp. úpadcu. Z uvedeného výpisu z účtu mal súd prvej inštancie za jednoznačne preukázanú výšku istiny pohľadávky ku dňu splatnosti, a to v sume vo výške 18.417,53 Eur a ku dňu uplatnenia prihláškou pohľadávku predstavovala istina sumu vo výške 18.586,88 Eur (navýšenie bolo z dôvodu účtovania poplatkov, na ktoré vznikol žalobcovi nárok aj po platnosti pohľadávky na základe ich vzájomnej dohody).

4. K argumentácii žalovanej ohľadom splatnosti istiny a možnému premlčaniu uplatnenej pohľadávky súd prvej inštancie uviedol, že napriek pôvodnej splatnosti úveru dňa 11.10.2010 bol žalobca, podľa Zmluvy o úvere oprávnený jednostranne zmeniť dobu splatnosti, pričom po jej zmene mal žalobca dlžníka vyzvať na splatenie dlžnej sumy v čase určenom veriteľom, čo sa dlžník zároveň zaviazal splniť. V danom prípade žalobca zmenil splatnosť poskytnutého úveru na deň 04.10.2010, avšak výzva na úhradu dlžnej sumy bola až zo dňa 02.10.2012 (ďalej len „výzva“). Z predmetnej výzvy vyplývalo, že istina bola vo výške 18.417,53 Eur a debetné úroky predstavovali sumu vo výške 8.622,17 Eur, tzn. spolu 27.039,70 Eur. Výzva bola dlžníkovi (úpadcovi) doručená podľa vzájomnej dohody o doručovaní písomností dňa 11.10.2012 s päť-dňovou lehotou na plnenie, tzn. do 16.10.2012, pričom odo dňa 17.10.2012 bol dlžník v omeškaní. Z uvedeného je zrejmé aj s prihliadnutím na ust. § 392 Obchodného zákonníka, že premlčacia lehota začala plynúť odo dňa splatnosti úveru, teda od 17.10.2012, a nie od momentu jeho poskytnutia, ako tvrdí žalovaná. Súd prvej inštancie preto zdôraznil, že v danom prípade k uplynutiu premlčacej doby nedošlo, pričom žalovaná vzhľadom na svoju pozíciu popierajúceho veriteľa ani nie je oprávnená vzniesť námietku premlčania, nakoľko toto právo patrí výlučne dlžníkovi podľa ust. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka.

5. V súvislosti s úrokom z omeškania vo výške 12.581,88 Eur, ktorý si žalobca prihláškou uplatnil za obdobie od 05.10.2010 do vyhlásenia konkurzu, tzn. 25.03.2014, súd prvej inštancie skonštatoval, že od dlžníka nemožno požadovať zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie, pred uskutočnením výzvy na plnenie, na ktorú bol žalobca povinný, a ktorú uskutočnil až dňa 02.10.2012. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie vyčíslil úrok z omeškania z istiny zo sumy 18.417,53 Eur, tzn. zo sumy ku dňu uskutočnenia výzvy a to odo dňa 17.10.2012 do 25.03.2014, ktorý predstavoval sumu 6.622,74 Eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Úrok z omeškania vo výške 25 % ročne dohodnutý medzi žalobcom a dlžníkom (úpadcom) ako rovnocennými obchodnými partnermi, a to dvomi podnikateľmi, súd prvej inštancie, napriek námietke žalovanej, nepovažoval za v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku ani dobrými mravmi.

6. Platnosť záložnej zmluvy žalovaná napadla s poukazom na jej nezrozumiteľnosť a neurčitost' vo vzťahu k určeniu predmetu zálohu a s prihliadnutím na neplatnosť Zmluvy o úvere namietala aj absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy. K tvrdeniu žalovanej o nemožnosti špecifikácie predmetu zálohu v zmysle ust. § 151b ods. 4 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie poukázal na ust. § 151d ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého záložné právo možno zriadiť aj na vec, právo, inú majetkovú hodnotu, ktorú záložca nadobudne v budúcnosti, preto vymedzenie zálohu ako všetkých existujúcich pohľadávok k okamihu registrácie záložného práva ako aj budúcich pohľadávok, súd považuje za dostatočne určité, a preto aj popretie pohľadávky z tohto dôvodu za nedôvodné. Popretie záložného práva žalovanou však posúdil súd prvej inštancie ako opodstatnené z dôvodu, že žalovaná poprela riadny vznik záložného práva a súd prvej inštancie nemal v konaní za preukázané, že záložné právo na základe Zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 12.10.2009 (ďalej len „záložná zmluva“) vzniklo dňa 06.10.2010, preto žalobu v tejto časti zamietol.

7. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na odvolanie žalovanej, napadnutým rozsudkom zo dňa 16. augusta 2016, č. k. 16CoKR/42/2015-128, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., ktorým určil, že žalobca je veriteľom inej, vymáhateľnej pohľadávky proti úpadcovi: W. I. T., nar.

XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, XXX XX G. J., pôvodne podnikajúcim pod obchodným menom Ing. Juraj Klimszewský-PRIMEX, s miestom podnikania Lúčky 4433/29, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 37 280 147, vo výške 25.209,62 Eur, ktorá predstavuje istinu vo výške 18.586,88 Eur a úrok z omeškania vo výške 6.622,74 Eur zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1079/2009/UZ, prihlásenej do konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 38K/46/2013, prihláškou č. 2 na majetok úpadcu Ing. Juraj Klimaszewský, nar. 17.04.1955, trvale bytom Lúčky 4433/29, 017 01 Považská Bystrica, pôvodne podnikajúcim pod obchodným menom Ing. Juraj Klimszewský-PRIMEX, s miestom podnikania Lúčky 4433/29, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 37 280 147, zapísanej v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 256, potvrdil s tým, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

8. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na odvolanie žalovanej, v ktorom namietala, že jej súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko tento nezachoval zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, skonštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdiť. V konaní pred súdom prvej inštancie odvolací súd vady rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nezistil.

9. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami v tom čase platného a účinného procesného predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „O. s. p.“), najmä podľa ust. § 114 ods. 2 (príprava pojednávania), ust. § 120 ods. 4, ust. § 101 ods. 2, ust. § 123 O. s. p. S prihliadnutím na procesnú situáciu v konaní pred súdom prvej inštancie odvolací súd zhrnul, že žalovanou uplatnený odvolací dôvod o odňatí možnosti konať pred súdom, nie je dôvodný. Odvolací súd upriamil pozornosť na upovedomenie o vyhlásení rozsudku dňa 04.08.2015, ktoré si žalovaná prevzala osobne dňa 04.08.2015, a to napriek snahe poštového doručovateľa o doručenie tejto písomnosti v dňoch 24.07.2015 a 27.07.2015 s tým, že dňa 27.07.2015 písomnosť uložil na pošte. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie týmto procesným postupom poskytol žalovanej jej patriace procesné práva tak, že nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že dňa 04.08.2015 súd prvej inštancie neprejednával vec samú, jednalo sa „len“ o verejné vyhlásenie rozsudku. Okrem iného odvolací súd skonštatoval, že žalovaná vo svojom odvolaní namietala rovnaké skutočnosti ako v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. V rámci zhrnutia odvolací súd uviedol, že zo Zmluvy o úvere vyplýval pre žalobcu záväzok poskytnúť v prospech dlžníka, úpadcu, finančné prostriedky formou úveru a platný záväzok dlžníka (úpadcu) záväzok vrátiť v dohodnutých lehotách poskytnuté finančné plnenie zvýšené o príslušný úrok. V súvislosti s namietanou neplatnosťou Zmluvy o úvere odvolací súd nezistil na strane súdu prvej inštancie žiadne pochybenia právneho posúdenia tejto zmluvy a s jeho právnymi závermi sa stotožnil. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne zaoberal výškou pohľadávky ku dňu splatnosti aj výškou pohľadávky ku dňu jej uplatnenia prihláškou do konkurzu a rovnako aj úrokmi z omeškania, čo do ich výšky (25 % ročne) a obdobiem, za ktoré ich žalobca od dlžníka (úpadcu) požadoval.

11. K ostatným tvrdeniam žalovanej obsahnutým v odvolaní odvolací súd uviedol, že tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v právnom posúdení zisteného skutkového stavu veci súdom prvej inštancie. S odvolacou námietkou žalovanej spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd mal za to, že odôvodnenie rozsudku dostatočne obsahuje hodnotenie dôkazov jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach, je presvedčivé a dáva jasnú odpoveď, prečo súd prvej inštancie žalobe výrokom I. vyhovel.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal všetkými podstatnými tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa ust. § 191 C. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Obchodného zákonníka v znení účinnom aj v čase vzniku obchodného záväzkového vzťahu medzi žalobcom a úpadcom žalobe vyhovel a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami zakotvenými v ust. § 220 ods. 2 C. s. p.. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (ust. § 387 ods. 2 C. s. p.).

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka zastáva názor, že odvolacie konanie je postihnuté vadou podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.. Túto vadu dovolateľka vidí v tom, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Zároveň poukázala na verejné vyhlásenie rozsudku dňa 04.08.2015, ktoré sa podľa názoru súdu prvej inštancie a rovnako aj odvolacieho súdu uskutočnilo za splnenia procesných podmienok, pričom s týmto názorom sa dovolateľka nestotožňuje. Jej argumentácia v tejto súvislosti spočívala v tom, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 04.08.2015 vec v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu prejednal a rozhodol napriek tomu, že neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že predvolanie na termín pojednávania nariadený na deň 04.08.2015 o 11:20 hod, bolo žalovanej doručené až dňa 04.08.2015, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nemal u žalovanej vykázané doručenie predvolania na tento termín. Dovolateľka nepovažuje za relevantné, či sa na danom pojednávaní vec meritórne prejednávala alebo bol len vyhlásený rozsudok. Okrem vyššie uvedeného namietala aj postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, s ktorého odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Podľa jej názoru súd prvej inštancie porušil jej právo na súdnu ochranu a odvolací súd potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie sa stotožnil s jeho nesprávnym procesným postupom, hoci ho mal podľa správnosti zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v zmysle ust. § 387 ods. 3 prvá veta C. s. p.. Vzhľadom na to, že sa ide o verejné vyhlásenie rozsudku, súd prvej inštancie bol podľa dovolateľky povinný verejnosť, vrátane jej osobne, o tomto termíne náležite informovať. Súd prvej inštancie nepostupoval procesne správne a odvolací súd v napadnutom rozsudku tento postup odobril, čím došlo k vylúčeniu jej možnosti zúčastniť sa na pojednávaní dňa 04.08.2015 a uskutočniť procesné práva jej patriace v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca s tým, že podľa neho napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je zmätočný a založený na svojvôli súdu, ale dostatočne odôvodnený, nakoľko reaguje na zásadnú a relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany. Žalobca ďalej zdôraznil, že nakoľko sa žalovaná nezúčastnila na pojednávaní, kde bolo súdom prvej inštancie vyhlásené dokazovanie za skončené, a zároveň bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku, žalovaná sa svojou neúčastou vzdala práva oboznámiť sa s termínom vyhlásenia rozsudku. Okrem iného žalobca poznamenal, že pojednávanie, na ktorom sa má vyhlásiť rozsudok, nie je možné stotožňovať s pojednávaním, kde sa vykonáva dokazovanie. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu dostatočným spôsobom umožnil stranám sporu realizáciu im patriacich práv, preto postup súdu prvej inštancie ako aj postup odvolacieho súdu považuje žalobca v súlade so zákonom, ktorým nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

16. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že

dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada.

19. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

20. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

21. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť: a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení. b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobo je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykána v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

24. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

25. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

26. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

27. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho

odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

28. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka za vadu konania, ktorou jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že podľa nej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 387 ods. 3 C. s. p., ale potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, čím sa stotožnil s neprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie podľa dovolateľky spočíva v tom, že vykonal pojednávanie nariadené na deň 04.08.2015, o 11:20 hod. bez toho, aby mal u žalovanej vykázané doručenie predvolania na tento termín. Žalovaná teda až do dňa 04.08.2015, kedy si predvolanie prevzala, nemala vedomosť o tom, že sa má uvedené pojednávanie uskutočniť, čím bola vylúčená jej možnosť zúčastniť sa na danom pojednávaní. Konštatovanie odvolacieho súdu o zákonnosti postupu a správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje dovolateľka za čisto formalistické a z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Napokon napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľky trpí ďalej vadou zmätočnosti, arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia, nakoľko odvolací súd nedostatočne preskúmal postup súdu prvej inštancie a svojím rozhodnutím odobril postup súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu jej práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru.

29. V danom prípade pre zosumarizovanie dovolacích súd z obsahu spisu zistil, že žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie bola pasívna a nijakým spôsobom nezasiahla do konania, ani nevyužila žiadne zo svojich procesných práv, čo v konečnom dôsledku je tiež právo strany sporu nevyužiť svoje procesné práva (nepodala vyjadrenie k doručenej žalobe, nezúčastnila sa žiadneho nariadeného pojednávania). S prihliadnutím na uvedené dovolací súd konštatuje, že žalovaná mala možnosť oboznámiť sa s termínom verejného vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie už na pojednávaní konanom dňa 17.07.2015, na ktorom mala možnosť sa zúčastniť, nakoľko predvolanie jej bolo riadne doručené dňa 25.06.2015. Napriek tomu, že sa žalovaná na danom pojednávaní, kde bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, nezúčastnila, súd prvej inštancie uznesením rozhodol o tom, že bude o termíne vyhlásenia rozsudku písomne upovedomená. Inými slovami žalovanej bola zo strany súdu prvej inštancie poskytnutá ďalšia možnosť na to, aby sa zúčastnila pojednávania, kde malo dôjsť výlučne k verejnému vyhláseniu rozsudku, o ktorom ju súd prvej inštancie mal záujem informovať. Predvolanie na pojednávanie, kde sa mal vyhlásiť rozsudok, tzn. bez možnosti akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť alebo ovplyvniť rozhodnutie súdu prvej inštancie, sa súd prvej inštancie snažil žalovanej doručiť prostredníctvom poštového doručovateľa, a to prvýkrát neúspešne dňa 24.07.2015 a druhýkrát opäť neúspešne dňa 27.07.2015, kedy zároveň poštový doručovateľ uložil predmetnú zásielku na pošte. Predvolanie na vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie nariadené na deň 04.08.2015 si žalovaná prevzala osobne v deň samotného vyhlásenia rozsudku, tzn. 04.08.2015. Pre doplnenie dovolacích súd uvádza, že bez ohľadu na účasť alebo neúčasť žalovanej na verejnom vyhlásení rozsudku, záver súdu prvej inštancie, ku ktorému dospel vzhľadom na priebeh celého konania, žalovaná nemohla v tomto štádiu konania zvrátiť ani zmeniť. Mohla využiť však svoje právo zistiť, či bol rozsudok vyhlásený, v mieste, čase a zložení uvedenom na oznámení, porovnať znenie vyhláseného rozsudku s písomne vyhotoveným znením a oboznámiť sa s dôvodmi vyhláseného rozsudku. Dovolateľka využila svoje právo proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať v napadnutej časti odvolanie, v ktorom okrem iných námietok namietla aj odňatie možnosti konať pred súdom z vyššie uvedeného dôvodu, pričom nenamietala svoju prípadnú neprítomnosť v mieste doručovania súdnej zásielky, prípadne iný dôvod nemožnosti prevziať si súdnu zásielku včas.

30. V rámci odvolacieho konania odvolací súd postupoval v súlade s ust. § 385 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého rozhodol bez nariadenia pojednávania, nakoľko podľa jeho názoru nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania odvolacím súdom nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacieho súdu nariadeného na deň 16.08.2016 predchádzal pokyn určený spisovej kancelárii (č. l. 123 spisu), z ktorého je zrejmé zloženie senátu odvolacieho súdu, oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku, ktoré malo byť vyvesené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a zároveň zverejnené na webovej stránke odvolacieho súdu s tým, že bolo tiež oznámené elektronicky právnenému zástupcovi žalovanej. Samotné oznámenie o tom, kedy a kde sa má uskutočniť verejné vyhlásenie rozsudku sa nachádza v č. l. 124 spisu, z ktorého je zrejmé, že bolo vyvesené na oznamovacej tabuli odvolacieho súdu dňa 26.07.2016 a zvesené dňa 16.08.2016. Oznámenie právnenému zástupcovi žalovanej uskutočnené elektronickými prostriedkami bolo dňa 26.07.2016 (č. l. 125 spisu).

Dovolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že odvolací súd v súvislosti s verejným vyhlásením rozsudku postupoval v súlade s ust. § 219 ods. 3 C. s. p. (pôvodne ust. § 156 ods. 3 O. s. p.) a v tomto postupe odvolacieho súdu dovolací súd nezistil žiadne pochybenie.

31. Podľa ust. § 156 ods. 1 O. s. p. rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

32. V zmysle ust. § 156 ods. 2 O. s. p. rozsudok sa vyhlasuje spravidla hneď po skončení konania, ktoré rozsudku predchádzalo. Ak to nie je možné, súd na vyhlásenie rozsudku odročí pojednávanie najdlhšie na tri týždne; v takom prípade súd doručí rozsudok prítomným účastníkom hneď po pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, a neprítomným účastníkom ho odošle najneskôr do troch dní. Ustanovenie § 119 ods. 2 sa v tomto prípade nepoužije.

33. Podľa ust. § 156 ods. 3 O. s. p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný (ust. § 156 ods. 4 O. s. p.).

34. Požiadavka na verejné vyhlásenie rozsudku v zmysle článku 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, preto jej podstata a účel sa nemôže zásadne odlišovať od definície podanej v kontexte týchto zmlúv, napr. Európskym súdom pre ľudské práva.

35. Ústava zaručuje nie teoretické a iluzórne práva, ale konkrétne a účinné, preto požiadavku verejného vyhlásenia rozsudku možno považovať za splnenú len vtedy, ak má verejnosť možnosť získať informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku tak, aby pri takomto zverejnení mohol byť prítomný ktokoľvek, kto má o to záujem, pričom vo vzťahu k účastníkom konania sa musí vychádzať z prezumpcie tohto záujmu (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 5/02).

36. Verejnosť konania patrí k ústavným procesným zárukám práva na súdnu a inú právnu ochranu. Princíp verejnosti nie je absolútnym (verejnosť možno výnimočne vylúčiť v prípadoch ustanovených zákonom - porovnaj čl. 48 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky); výnimky z tohto princípu sa ale vzťahujú na súdne pojednávanie (prerokovanie), nie však na vyhlásenie rozsudku. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku je bezvýnimočná. Výplýva to z doslovného znenia čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"), ako aj zo zákonov, ktoré v súlade s ústavou upravujú podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane, o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi. Verejné vyhlásenie rozsudku súvisí s povinnosťou všeobecného súdu upovedomiť o tom účastníkov konania (v danom prípade dodržaním postupu podľa § 156 ods. 3 O. s. p.). Účastník konania má právo byť prítomný na vyhlásení rozsudku súdu a len on sám môže rozhodnúť, či sa tohto zasadnutia zúčastní alebo nezúčastní. Jeho rozhodnutie nemôže ovplyvniť postup súdu pri realizácii konania v intenciách článku 142 ods. 3 ústavy. Iný postup všeobecného súdu znamená porušenie ústavnosti v konaní pred ním, ktoré spočíva v porušení základného práva účastníka konania zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor") v spojení s článkom 142 ods. 3 ústavy.

37. Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoúčelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlasovaní majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi - je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok na oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je aj jeho právo preveriť (zistiť), v akom zložení (hľadisko personálne) súd vyhlásil rozsudok [porovnaj v tejto spojitosti najmä § 237 písm. g/ O. s. p.] a s akým odôvodnením (hľadisko vecné). (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2009, sp. zn. 1Cdo/120/2009)

38. Z rozhodovacej činnosti je dovolaciemu súdu známa existujúca judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Cdo/236/2010, sp. zn. 3Cdo/179/2010, sp. zn. 3Cdo/714/2015, sp. zn. 3MCdo/16/2011) ako aj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 110/03, sp. zn. I. ÚS 252/05, sp. zn. I. ÚS 121/09).

39. Dovolací súd má za to, že v prípade nesúlady postupu odvolacieho súdu pri verejnom vyhlásení rozsudku s ust. § 156 ods. 3 O. s. p. (resp. ust. § 219 ods. 3 C. s. p.), je takýto procesný nedostatok odvolacieho súdu vo vzťahu k tomuto úkonu, v dôsledku ktorého sa poprie samotná podstata verejného vyhlásenia rozsudku, z procesného hľadiska nenapraviteľný, nakoľko sa nedá nijako konvalidovať. Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu znamená, že korekciu porušených procesných práv strany sporu možno v dovolacom konaní docieľiť len zrušením takéhoto rozsudku. Avšak uvedené sa vzhľadom na danú situáciu nevzťahuje.

40. Dovolací súd zastáva názor, že ust. § 156 ods. 3 O. s. p. sa vzťahuje len na postup odvolacieho súdu, nakoľko tento môže rozhodnúť rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, kedy je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Odvolací súd v predmetnej veci bez akýchkoľvek pochybností postupoval v súlade s ust. § 219 ods. 3 C. s. p. (pôvodne ust. § 156 ods. 3 O. s. p.). Nakoľko súd prvej inštancie rozsudkom bez nariadenia pojednávania nerozhoduje, nevzťahuje sa na neho povinnosť oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, ale len predvolať sporové strany a na dverách pojednávacej miestnosti, kde má dôjsť k verejnému vyhláseniu rozsudku vyvesiť zoznam prejednávanych vecí. Dovolací súd uvádza, že žalobca bol o nariadení termínu za účelom verejného vyhlásenia rozsudku oboznámený na poslednom riadnom pojednávaní konanom dňa 17.07.2015, ktorého sa žalovaná nezúčastnila ani napriek riadnemu doručeniu predvolania, preto bolo žalovanej zo strany súdu prvej inštancie zaslané predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 04.08.2015. Aj keď si žalovaná toto predvolanie napriek dvom pokusom poštového doručovateľa o jeho doručenie prevzala až v deň verejného vyhlásenia rozsudku, súd prvej inštancie jej svojím procesným postupom dal možnosť, aby bola s týmto termínom oboznámená.

41. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že termín vyhlásenia rozsudku na deň 04.08.2015 súd prvej inštancie určil v lehote 3 týždňov v zmysle ust. § 156 ods. 2 veta druhá O. s. p. odo dňa 17.07.2015 (tzn. lehota 3 týždňov by uplynula dňa 07.08.2015). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie zo zákona nemohol určiť neskorší termín vyhlásenia rozsudku, aby si žalovaná mohla prevziať predvolanie v dostatočnom časovom predstihu.

42. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 252/05 (ďalej len „Nález“), kde bola konštatovaná kolízia dvoch základných práv, resp. ústavných princípov. Na jednej strane išlo o právo na súdnu ochranu v súvislosti so zásadou, podľa ktorej sa rozsudky vyhlasujú vždy verejne (čl. 142 ods. 3 ústavy). Na druhej strane išlo o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Podľa názoru Ústavného súdu SR nemôžu byť väčšie pochybnosti o tom, že pri riešení uvedenej kolízie základných práv, resp. princípov má spravidla prednosť požiadavka spravodlivého súdneho procesu na úkor právnej istoty prejavujúcej sa právoplatným rozsudkom. Ústavný súd SR ďalej poukázal na argumentáciu najvyššieho súdu, v ktorej sa tento odvolával na skutočnosť, že na pojednávaní, na ktorom dochádza iba k vyhláseniu rozsudku, sa už nijaké dokazovanie nevykonáva a nerobia sa ani žiadne prednesy. Najvyšší súd podľa Ústavného súdu SR nijako nevysvetlil, prečo v danom prípade (za situácie, keď odvolací súd postupoval v zmysle dovtedajšej judikatúry) možnosť podania odvolania proti rozsudku okresného súdu nebola dostatočnou korekciou porušenia procesného práva žalovaného.

43. V Náleze Ústavný súd SR skonštatoval, že judikatúra Najvyššieho súdu SR k danej problematike prešla pomerne rozsiahlym vývojom s tým, že celý tento vývoj je poznačený snahou Najvyššieho súdu SR definovať hranicu medzi takými porušeniami procesných práv účastníkov konania, ktoré treba hodnotiť z hľadiska ust. § 237 písm. f/ O. s. p. ako postup súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť konať pred súdom, a takými porušeniami procesných práv účastníkov konania, ktoré vzhľadom na svoju závažnosť a následky nenapĺňujú skutkovú podstatu ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

44. V rámci tohto vývoja poukázal Ústavný súd SR v Náleze na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 1992, sp. zn. 2Cdo/29/92, z ktorého vyplýva, že vadou podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. je, ak odvolací súd počas pojednávania vyhlási konečný rozsudok bez predvolania účastníka. Pritom najvyšší súd uvažoval o takej procesnej situácii, keď odvolací súd vynášal rozsudok okamžite, nie teda postupom

podľa ust. § 156 ods. 2 O. s. p. Vyhlásenie rozsudku bez predvolania účastníka na súde prvého stupňa za takúto vadu nepovažoval s odôvodnením, že účastník môže podať proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, čím predsa len môže napokon uplatniť svoj vplyv na konečný výsledok konania. Dovolací súd poukazuje na odlišnosti vo vzťahu k predmetnej veci, a to, že súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 156 ods. 2 veta druhá O. s. p., tzn. vytýčil termín pojednávania za účelom verejného vyhlásenia rozsudku v lehote 3 týždňov odo dňa 17.07.2015 (ako ukladá zákon, § 156 ods. 2 O. s. p.) a predvolával žalovanú na vyhlásenie rozsudku, pričom predvolanie si táto prevzala až v deň verejného vyhlásenia rozsudku, keď sa jej nepodarilo doručiť predvolanie poštovým doručovateľom v dvoch termínoch a zásielka musela byť uložená na pošte, pričom žalovaná nenamietala doručovanie súdnej zásielky v čase jej prípadnej neprítomnosti v mieste doručovania zásielky. Za tejto procesnej situácie súd prvej inštancie vyvinul v rámci zákonných možností všetko úsilie na to, aby dovolateľka bola s termínom vyhlásenia rozsudku oboznámená. Odvolací súd postupoval v súlade s ust. § 219 ods. 3 C. s. p. (pôvodne ust. § 156 ods. 3 O. s. p.).

45. Ďalej Ústavný súd SR v Náleze upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. marca 1998, sp. zn. 5Cdo/84/97, z ktorého možno vyvodiť, že pokiaľ odvolací súd odročí konanie za účelom vyhlásenia rozsudku podľa ust. § 156 ods. 2 O. s. p., účastníkovi, ktorý sa vyhlásenia rozsudku nezúčastnil, lebo požiadal o odročenie tohto pojednávania na neskorší čas, nemôže byť spôsobená vada podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Je tomu tak preto, lebo na začiatku takéhoto pojednávania (podľa § 156 ods. 2 O. s. p.) súd už nemá povinnosť oznamovať obsah prednesov a vykonaných dôkazov. Preto tým, že dôjde k vyhláseniu rozsudku v neprítomnosti účastníka, inak náležitým spôsobom oboznámeným s termínom pojednávania, nedôjde k žiadnemu závažnému procesnému postupu, ktorý by bolo možné označiť za postup znemožňujúci účastníkovi realizáciu priznaných procesných práv zabezpečujúcich mu ochranu jeho práv a oprávnených záujmov. Z obsahu predmetného spisu je zrejmé, že žalovaná nebola súdom prvej inštancie oboznámená s termínom verejného vyhlásenia rozsudku v časovom predstihu, ale sa o ňom dozvedela až v deň jeho konania, pričom nepožiadala o odročenie žiadneho pojednávania, ani netvrdila žiadne dôvody, pre ktoré si súdnu zásielku včas neprevzala.

46. V Náleze sa Ústavný súd SR zameril aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 2005, sp. zn. 3Cdo/108/2005, ktorého závery zhrnul tak, že pokiaľ odvolací súd v rozpore so zákonom vykonal odvolacie pojednávanie v neprítomnosti účastníka (napriek jeho dôvodnej žiadosti o odročenie pojednávania), a potom následne vyniesol rozsudok o päť dní neskôr postupom podľa ust. § 156 ods. 2 O. s. p., hoci účastník o termíne vyhlásenia odvolacieho rozsudku nebol upovedomený, zaťažil tým konanie vadou v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Týmto totiž došlo k znemožneniu účasti na verejnom vyhlásení rozsudku - verejnom oboznamovaní súdu o tom, ako a z akých dôvodov rozhodol. Tento nesprávny procesný postup odvolacieho súdu mal pre účastníka ďalší negatívny procesný dôsledok, keďže v porovnaní s iným účastníkom, ktorý bol oboznámený, kedy bude rozsudok vyhlásený, mu odvolací súd nevytvoril procesnú možnosť kontroly, či výrok verejne vyhláseného rozsudku nebol prípadne dodatočne zmenený. Účastník bol teda v rozpore s princípom rovnosti zbraní znevýhodnený. V predmetnej veci sa nejednalo o pojednávanie v odvolacom konaní, ale o vyhlásenie rozsudku v konaní pred súdom prvej inštancie a princíp rovnosti zbraní nebol porušený, nakoľko žalovaná sa mohla zúčastniť pojednávania predchádzajúceho verejnému vyhláseniu rozsudku, dňa 17.7.2015, ktoré predvolanie po dvoch neúspešných pokusoch dňa 23.6.2015 a 24.6.2015 si žalovaná prevzala dňa 25.6.2015 a ktorého sa bez ospravedlnenia alebo žiadosti o odročenie nezúčastnila, rovnako ako sa zúčastnil žalobca. Dovolací súd uvádza, že pri vyhlasovaní rozsudku postupoval odvolací súd v súlade so zákonom.

47. Napokon vo veci, ktorej konkrétne sa týkal Nález Ústavného súdu SR (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. júla 2005, sp. zn. 3Cdo/65/2005) podľa názoru Ústavného súdu SR posunul Najvyšší súd SR hranicu ešte ďalej, a to tým, že za vadu v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. považoval aj vyhlásenie rozsudku súdu prvého stupňa postupom podľa ust. § 156 ods. 2 O. s. p. za situácie, keď jeden z účastníkov nebol o termíne vyhlásenia rozsudku upovedomený a vyhlásenia rozsudku sa preto nemohol zúčastniť. I v tomto prípade poukázal najvyšší súd na to, že neprítomný účastník nemohol uplatniť právo kontroly ohľadom toho, či sa vyhlásený rozsudok zhoduje s písomne vyhotoveným rozsudkom. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci nedošlo k vyhláseniu rozsudku hneď po skončení konania, ale pojednávanie konané dňa 17.07.2015 bolo odročené za účelom verejného vyhlásenia rozsudku nariadeného na deň 04.08.2015, tzn. v lehote 3 týždňov podľa ust. § 156 ods. 2 O.

s. p., pričom súd prvej inštancie dal žalovanej niekoľko procesných možností, aby sa s termínom verejného vyhlásenia rozsudku oboznámila.

48. Ústavný súd SR v tomto Náleze zároveň uviedol, že „vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý v danej konštatácii do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, bolo posúdenie veci z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení nevyhnutné. Toto posúdenie predpokladalo vyčerpávajúce zdôvodnenie uprednostnenia niektorého z dotknutých článkov ústavy na úkor ďalšieho dotknutého článku. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva. Zároveň argumentácia najvyššieho súdu musí byť spoľahlivým vodidlom pre obdobné situácie aj v budúcnosti. Princíp právnej istoty znamená totiž aj predvídateľnosť postupu súdu, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované“. V rámci uvedeného Nálezu Ústavný súd SR skonštatoval, že najvyšší súd nijako nevysvetlil, prečo v danej situácii neprihliadol aj na princíp právnej istoty, čím porušil právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

49. S prihliadnutím aj na obsah Nálezu dovolací súd uvádza, že sa v danom prípade jedná o špecifickú situáciu. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie bola pasívna v dôsledku čoho možno konštatovať jej nezáujem na výsledku konania. Jej pasivita spočívala v tom, že po doručení žaloby spolu s prílohami a poučením dňa 13.11.2014, (č. l. 72 spisu) sa k podanej žalobe nevyjadrila. O potrebe pojednania veci na pojednávaní (konanom dňa 19.06.2015) bola žalovaná súdom prvej inštancie riadne oboznámená predvolaním, ktorého sa bez ospravedlnenia nezúčastnila, ani nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov podľa ust. § 119 O. s. p., preto sa pojednávanie uskutočnilo v jej neprítomnosti v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. (č. l. 81). Za účelom doplnenia dokazovania bolo nariadené aj druhé pojednávanie (17.07.2015), na ktoré bola opätovne žalovaná riadne predvolaná, avšak ani tohto sa nezúčastnila, opäť bez ospravedlnenia, ani nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov podľa ust. § 119 O. s. p., preto súd prvej inštancie uskutočnil pojednávanie v jej neprítomnosti (č. l. 92). Nakoľko mal súd prvej inštancie za to, že všetky relevantné skutočnosti boli v konaní pre rozhodnutie vo veci samej preukázané, žalovaná sa počas konania nijakým spôsobom nevyjadrila, svoje námietky obsiahnuté v popretí pohľadávky nepreukázala, ani svoju argumentáciu nedoplnila, súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie za účelom verejného vyhlásenia rozsudku (04.08.2015). Napriek absencii aktívneho prístupu žalovanej ako sporovej strany, ktorá má záujem byť v konaní úspešná s prihliadnutím na svoju argumentáciu, súd prvej inštancie považoval za potrebné poskytnúť v súlade so zákonom žalovanej možnosť zúčastniť sa na pojednávaní, kde malo dôjsť k verejnému vyhláseniu rozsudku, a preto jej zaslal predvolanie v lehote 3 týždňov v súlade s ust. § 156 ods. 2 veta druhá O. s. p. Žalovaná napriek dvom neúspešným pokusom o jeho doručenie, predvolanie prevzala až počas plynutia odbernej lehoty, a to v deň konania verejného vyhlásenia rozsudku (04.08.2015). V súvislosti s termínom konania verejného vyhlásenia rozsudku stanoveným súdom prvej inštancie dovolací súd zdôrazňuje, že vzhľadom na ust. § 156 ods. 2 veta druhá O. s. p. súd prvej inštancie nemohol žalovanej poskytnúť dlhší časový priestor na to, aby sa oboznámila s termínom pojednávania, nakoľko mu to zákon neumožňoval. Žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla žiadne relevantné námietky týkajúce sa merita veci ale len tie, ktorými argumentovala v popretí pohľadávky veriteľom v konkurznom konaní. Jediná podstatná a zásadná argumentácia žalovanej obsiahnutej v odvolaní sa vzťahovala práve na to, že neboli splnené podmienky pre vykonanie pojednávania dňa 04.08.2015 bez účasti žalovanej podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko jej nebolo riadne doručené predvolanie.

50. K postupu odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval bez nariadenia pojednávania, pričom obidve sporové strany ohľadom termínu verejného vyhlásenia rozsudku riadne oboznámil, dovolací súd opätovne konštatuje, že nezistil žiadne porušenie zákona. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd náležite zaoberal námietkou o pojednávaní (04.08.2015), resp. verejnom vyhlásení rozsudku, uskutočnenom napriek tomu, že si žalovaná predvolanie prevzala až v deň jeho konania. Odvolací súd vyhodnotil, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

51. Vzhľadom na nekonanie žalovanej v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie a jej následné namietanie nemožnosti zúčastniť sa verejného vyhlásenia rozsudku evokuje pochybnosť, že zo strany žalovanej sa jedná len o formu obštrukcie a neúčelné predlžovanie konania z dôvodu vady, ktorá

svojou intenzitou v danom prípade nebola tak zásadného významu, ktorým by súd prvej inštancie znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

52. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci dochádza ku konfliktu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy na jednej strane a princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu na strane druhej. Dovolací súd si je vedomí toho, že musí dbať na to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu a proporcionalitu medzi základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a ústavným princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

53. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

54. Z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25, vyplýva, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

55. S prihliadnutím na kolíziu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu s princípom právnej istoty dovolací súd konštatuje, že v danom prípade síce došlo k verejnému vyhláseniu rozsudku súdom prvej inštancie na pojednávaní, kedy súd prvej inštancie nemal vykázané doručenie predvolania žalovanej, čo považuje dovolací súd za vadu, avšak dovolací súd zdôrazňuje, že postupom predvolania žalovanej na termín vyhlásenia rozsudku v súlade s § 156 ods. 2 O. s. p. a riadneho predvolávania žalovanej na termíny pojednávania vo veci samej súd prvej inštancie žalovanej vytvoril niekoľko procesných možností, kedy žalovaná mohla dostatočným spôsobom brániť a uplatňovať svoje práva a mohla sa o pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok (04.08.2015) dozvedieť, a to pojednávanie uskutočnené dňa 19.6.2015, dňa 17.07.2015 (kde bolo pojednávanie odročené za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 04.08.2015), prvý pokus poštového doručovateľa zo dňa 24.07.2015 o doručenie predvolania a druhý pokus poštového doručovateľa zo dňa 27.07.2015 o doručenie uvedeného predvolania.

56. S prihliadnutím ku skutočnosti, že súd prvej inštancie v čase verejného vyhlásenia rozsudku nemal vykázané doručenie predvolania žalovanej, došlo síce zo strany súdu prvej inštancie k vade, avšak toto vzhľadom na svoju závažnosť a následky nenaplnia skutkovú podstatu zakotvenú v ust. § 420 písm. f/ C. s. p..

57. V prípade, ak by súd prvej inštancie riadne nedoručil predvolanie na pojednávanie dňa 17.7.2015 a nedoručoval predvolanie na pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku (04.08.2015) žalovanej vôbec, inými slovami, neposkytol by žalovanej žiadnu procesnú možnosť, aby sa o nariadenom pojednávaní (04.08.2015) dozvedela, išlo by o porušenie práva na súdnu ochranu žalovanej v takej závažnej miere, že by na to dovolací súd spolu s odvolacím súdom boli povinní ex offio prihliadať a rozhodnutie súdu prvej inštancie by bolo zrušené a vrátené. Vzhľadom na vyššie uvedené sa dovolací súd prikláňa k záveru, že

porušenie práva žalovanej súdom prvej inštancie nebolo tak závažného charakteru, ktoré by prevážilo princíp právnej istoty týkajúci sa rozhodnutia v merite veci súdu prvej inštancie alebo rozhodnutia odvolacieho súdu.

58. Žalovaná zároveň namietala zmätočnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj v ňom obsiahnuté nedostatočné odôvodnenie, nakoľko právny názor súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu o vykonaní pojednávania (verejného vyhlásenie rozsudku - dňa 04.08.2015), kedy boli procesné podmienky splnené, považuje dovolateľka za nesprávny.

59. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia rozhodnutia dostatočne a náležite zaoberal všetkými námietkami žalovanej vznesenými v priebehu konania. Súd prvej inštancie sa najprv vysporiadal s otázkou aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie strán sporu a či boli v konkurznom konaní dodržané, resp. zachované všetky prekluzívne lehoty. Pri námietke žalovanej o neplatnosti Zmluvy o úvere súd prvej inštancie posudzoval, či sú v danom prípade splnené všetky zákonom predpísané náležitosti pre tento typ zmluvy a dospel k záveru, že Zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti, preto je platná. Ako neopodstatnenú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovanej, v rámci popretia pohľadávky týkajúcu sa skutočného a riadneho poskytnutia úveru dlžníkovi (úpadca) zo strany žalobcu, a to s prihliadnutím na výpis z účtu dlžníka predložený žalobcom, ktorý žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila. K splatnosti pohľadávky namietanej žalovanou súd prvej inštancie uviedol, že v Zmluve o úvere v článku 6 bola jednoznačne dohodnutá možnosť žalobcu jednostranne zmeniť dobu splatnosti úveru. V prípade zmeny doby splatnosti zo strany žalobcu bol tento podľa Zmluvy o úvere povinný vyzvať dlžníka (úpadcu) písomnou výzvou na splatenie dlžnej sumy v čase určenom veriteľom (žalobcom). Súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal určením doby splatnosti úveru ako aj tým, kedy sa dlžník (úpadca) dostal do omeškania. Na vznesenú námietku premlčania žalovanou súd prvej inštancie skonštatoval, že vzhľadom na štvorročnú premlčaniu dobu, k jej uplynutiu nedošlo. Okrem iného súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaná s prihliadnutím na jej postavenie, popierajúceho veriteľa, nemá právo na popretie pohľadávky z tohto dôvodu, nakoľko toto právo prináleží výlučne dlžníkovi. V rámci popretia pohľadávky v časti úrokov z omeškania, ktoré súd prvej inštancie kvalifikoval ako dôvodné, sa dôsledne zaoberal dňom, od kedy sa dostal dlžník do omeškania, tzn. v akej výške má žalobca v rámci svojej uplatnenej pohľadávky nárok na úroky z omeškania. Žalobca v podanej prihláške pohľadávky do konkurzu pôvodne požadoval úroky z omeškania aj za obdobie pred uskutočnením písomnej výzvy dlžníkovi na plnenie, preto mu súd prvej inštancie v tejto prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. K výške úrokov z omeškania (25% ročne) uplatnenej žalobcom a namietanej žalovanou súd prvej inštancie poznamenal, že túto nepovažuje za v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku ani dobrými mravmi, a to vzhľadom na skutočnosť, že boli dohodnuté v Zmluve o úvere uzavretej medzi dvomi podnikateľmi.

60. Napriek vznesenej námietke neplatnosti záložnej zmluvy žalovanou sa táto podľa názoru súdu prvej inštancie nepotvrdila, nakoľko obsahovala všetky formálne aj obsahové náležitosti požadované zákonom. V súvislosti so záložným právom vyplývajúcim zo záložnej zmluvy súd prvej inštancie zistil, že deň zaregistrovaný v Notárskom centrálnom registri záložných práv ako začiatok výkonu záložného práva, nemohol byť v rovnaký deň a v rovnakú hodinu zaregistrovaný aj vznik záložného práva. Súd prvej inštancie mal za to, že záložné právo nebolo žalobcom v konkurznom konaní platne prihlásené. Nakoľko žalovaná poprela riadny vznik záložného práva, pričom súd prvej inštancie nemal preukázaný jeho vznik na základe záložnej zmluvy dňa 06.10.2010, súd prvej inštancie v tejto časti žalobcu zamietol.

61. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí podrobne zaoberal podstatnou námietkou žalovanej uvedenu v odvolaní spočívajúcou v tom, že jej bolo doručené predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 04.08.2015 až dňa 04.08.2015. Postup súdu prvej inštancie v priebehu konania odvolací súd posúdil ako správny a v súlade so zákonom. Prihliadal pritom na prípravu pojednávania, doručenie žaloby spolu so všetkými jej prílohami žalovanej dňa 13.09.2014, nariadenie pojednávania za účelom prejednávania veci samej na deň 19.06.2015 (ďalej len „prvé pojednávanie“) podľa ust. § 115 ods. 1 O. s. p. a pri dodržaní lehoty v súlade s ust. § 115 ods. 2 O. s. p. (predvolanie doručené žalobcovi dňa 27.04.2015 a žalovanej dňa 11.05.2015). Nakoľko mal súd prvej inštancie potrebu doplniť dokazovanie, prvé pojednávanie bolo odročené na deň 17.07.2015 (ďalej len „druhé pojednávanie“), o čom bola žalovaná upovedomená predvolaním doručeným dňa 25.06.2015. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná svoju neúčast' neospravedlnila ani nepožiadala o odročenie pojednávania z dôvodov v zmysle ust. § 119 O. s. p., aj druhé pojednávanie sa uskutočnilo v jej neprítomnosti. Na druhom pojednávaní súd prvej inštancie poučil

strany v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p., umožnil prítomnému žalobcovi vyjadrenie v zmysle ust. § 118 ods. 4 O. s. p., dokazovanie vyhlásil za skončené s tým, že sa bolo pojednávanie odročené na deň 04.08.2015, a to za účelom vyhlásenia rozsudku, pričom uznesením rozhodol o tom, že žalovaná bude o termíne vyhlásenia rozsudku písomne upovedomená. Zo strany súdu prvej inštancie jej podľa odvolacieho súdu bol poskytnutý dostatočný priestor na realizáciu jej patriacich práv, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

62. Odvolací súd sa zaoberal odvolacou námietkou žalovanej ohľadom výšky úrokov z omeškania (25 %), s ktorou sa podľa žalovanej súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal a poukázal pritom na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého jednoznačne vyplývalo, že úroky z omeškania boli dohodnuté v čl. 5 všeobecných obchodných podmienok pre úvery, ako sankcia za nepovolené prečerpanie finančných prostriedkov nad rámec zmluvných dojednaní na účte dlžníka vedeného žalobcom. Po preskúmaní odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, tento zhrnul, že je v ňom obsiahnuté, čoho sa žalobca a z akých dôvodov domáhal, ako sa vyjadrila žalovaná, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. Ďalej odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sú zrejmé konkrétne dôkazné prostriedky, z ktorých zistil podstatný skutkový stav, jednotlivé právne normy zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom od 01.01.2012, Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a podľa odvolacieho súdu aj správne interpretoval.

63. Podľa ust. § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.). Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa podrobne a náležite vysporiadal so všetkými námietkami popretia pohľadávky žalobcu uplatnených žalovanou, odvolací súd skonštatoval, že so všetkými námietkami, ktoré boli obsahom odvolania žalovanej, sa už vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí.

64. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu spočívajúcim v tom, že nezrušil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že bolo verejné vyhlásenie rozsudku dňa 04.08.2015 bez vykázaného doručenia predvolania žalovanej, nedošlo v odvolacom konaní k vade, ktorá by znemožnila žalovanej realizovať jej práva, tzn. nedošlo na strane žalovanej k porušeniu práva na spravodlivý proces.

65. K námietke dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

66. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

67. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

68. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

69. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný

formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

70. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

71. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

72. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zistil, že nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadom určenia pohľadávky žalobcu s prihliadnutím na pojednávanie uskutočnené dňa 04.08.2015, o ktorom sa žalovaná dozvedela v deň jeho konania, potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

73. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej, v ktorom namietala vyhlásenie rozsudku súdu prvej inštancie bez jej „riadneho“ predvolania a nedostatočné odôvodnenie nie je podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. procesne prípustné, a preto jej dovolanie odmietol, podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p..

74. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

75. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.